

ban (anyai) Nagykámnak is – áldassék emléke! -, aki józan, bölcs szeretetével mellettem állt haláláig.

Természetesen barátainak, rokonaimnak is, és annak is, hogy ezekben az években sok új igaz barátot kaptam - a régiék mellé -, akik szintén segítettek, lelki- leg és anyagilag egyaránt. Öröm volt, hogy megismer- tem első szerelmemet, Attilát, majd Gyámapámat, Éva nénit, Gyurka bácsit és bekerültem a Bokor közösségbe. Öröm volt (majdnem) mindaz, amit a Bokorban átéltem. A közösségek erősítettek az élet viharában, megtartottak a hitben a lelki gyakorlatok, közösségi találkozók, kirán- dulások, karácsonyok, bokortáborok, és a sok-sok testvér szeretete által.

Öröm volt, hogy megtaláltam egy-személyben: élettársamat, páromat, szerelmemet, férjemet, barátomat, gyermekeim apját – Lajost -, és így megismerhettem az anyai örömeiket is. Kimondhatatlan öröm a négy csodá- latos gyerekem, akik tisztelnek, szeretnek, segítenek, és leginkább az, amikor látom, hogy sikerült átadnom nekik a legfontosabb értékeket, amit ők továbbvisznek. IGAZ EMBEREK LETTEK! Ezt különösen akkor tapasztaltam meg, amikor Lajost agyvérzés érte, mert támaszaim let- tek ők. Azóta is támaszaim, akkor is, ha nekem van szükségem a segítségükre, és támaszai azoknak, akiknek én már alig tudok segíteni, - vagyis átvették, továbbvit- ték ezt a szép családi tradíciót.

Öröm, hogy Lajost tudom ápolni, és eddig meg tudtam oldani a vele kapcsolatos összes felmerülő prob- lémat. Hogy a házassági eskü azon részének is eleget tudok tenni, ami így hangzik: semmiféle bajában őt el nem hagyom.

Rengeteg örömöm van, minden nap, a nap szinte minden órájában, mert örülök, hogyha besüt a nap, ha meleg a szobám, ha folyik a víz a csapból, ég a villany és működnek a berendezések. Örülök, ha menni tudok, ha el tudom látni a feladataimat, hogy látok, és jól látok, és nem mosott el engem, családtagjaimat és mindenün- ket a vörös iszap, az árvíz, vagy egy földrengés. Örülök, hogy béke van, és szeretném, ha nem is lenne SOHA háború. Örülök, ha gyerekeim jól vannak, egészségesek, ha boldogok, és tudnak dolgozni, mert van munkájuk, és imádkozhatok értük. És legjobban kisunokáimnak örü- lök, mert ahányszor elmerülök a szemükben, és ahány- szor visszamosolyognak rám, a Teremtővel „találko- zom”. Örülök azoknak az új családtagoknak is, akik gyerekeimet teszik boldoggá és továbbviszik a szép csa- ládi életet.

Örülök minden „kapott” családtagnak is, barát- nak, testvérnek, és örülök a dalos társaknak, akikkel együtt énekelhetek és tevékeny részese lehetek a muzsi- kálásnak a Mátyás-templom kórusában.

Úgy gondolom, hogy ez az óra, ez a nap, ez a hét, ez a hónap és ez az év is kevés lenne rá, hogy felsor- oljam, hogy mi mindennek örülhetek. Így most Terem- tőmhöz fordulok, Akinek hitem szerint mindent köszön- hetek. Köszönöm és hálát adok azért, hogy megélhettem ennyi évet, és ennyi szépet kaptam!

Ezekkel a gondolatokkal köszönöm meg Nektek is, hogy szeretetetekkel vesztek körül! Nem érdemelné- tek meg, hogy megbántsak bárkit is. Ha bármiben mégis megbántottam valakit az elmúlt 70 év alatt, egy biztos, hogy nem volt szándékos, talán észre sem vettem. Bo- csássatok meg az ilyenekért, és ha lehet, felejtsetek el! Én pedig hátralévő életemben törekszem arra, hogy egy- re több szépre emlékezzetek velem kapcsolatban. Le- gyen továbbra is teli a szívetek szeretettel, segítőkész gondolatokkal, amiből további sok-sok jó fog születni!

FARKAS ISTVÁN

NAPKELTE...

"A jót választanod kell" mondja György Lajos barátom új könyvének címében. Ebből az egy mondatból is világossá válhat bárki számára, hogy nem egyszerű dologról van szó. A "kell" szót amúgy nem szeretem, de ebben az összefüggésben éppen ez fejezi ki a feladat nehézségét. A dolog semmiképpen sem automatikus. Ha az lenne, másképpen nézne ki a világ körülöttünk. Mert ki ne választaná a jót? Ki szereti a rosszat? És mégis...

Hamvas Béla figyelmeztetett minket az éber- ségre és a tudatosságra. Nem a görcsös akarásra, hanem a minden pillanatban, tudatosan a jó választására. S ez nem egyszerű. Ez az egyik legnagyobb küzdelem, amit ember folytathat. Ezért nem látszik még látványos ered- mény. Még ezer évek alatt sem. Még nagyon vastag a sötét réteg felettünk, még nagyon fejletlenek az érzék- szerveink a jóra. Még nagyon nagy a hatása ránk azok- nak az erőknek, akik másfelé mutatják a javunkra váló utat és kihasználják vakságunkat és tudatlanságunkat. De, hogy ez nem tart örökké, arról mindenki meggyő- ződhet, ha megnéz egy napfelkeltét.

A Nap minden nap felkel. Ha az ember nap, mint nap megnézi láthatja, hogy minden nap másképpen kel fel. Ha egy hegy tetejéről nézi, ahol csak a felhők játéka nyújtja a változatosságot, a sokféleség akkor is szembeütő. Ha egy város magasabb pontjáról nézi, akkor viszont már belejátszik a változatosságba mindaz a sok korom, füst, szmog, köd és gőz is, ami ránk embe- rekre jellemző. Még ha feletted kék is az ég, a Nap eset- leg órákkal a felkelése után jelenik csak meg a láthatá- ron a felhők és a szmog miatt. Ekkor a küzdelem már nem annyira érzékelhető, mert a fényviszonyok már nem biztosítják a küzdelemre jellemző jelképeket. A leg- szebb, legszemléletesebb akkor a küzdelem, amikor nincsenek felhők, szélsé- send van és a meleg, hajnali le- vegő telítve van szmoggal, füsttel és párafosz- lánnyal. A kánikulai nyári hajnalok ilyenek, vagy a csendes, ok- tóberi vénasszonyok nyara egy-egy hajnala. A jelkép éppen azért tökéletes ilyenkor, mert pontosan ez az a levegő, amit beszívunk, amiben élünk és léte- zünk és amiből élve ki akarunk valahogy kerülni a jót választva.

Hogy milyen küzdelmet jelent a fénynek áttörni ezt a sötétséget, azt jól meg lehet figyelni a Nap alakjának változásával. Szó sincs arról, hogy a szabályos kör egyre nagyobb cikke bújik ki a horizont mögül. Az első, világitó kis pont, először hosszan szétfolyik a horizonton, mert a hatalmas, sűrű szmog áttöréséhez további energiákat kell összegyűjtenie.

A kifolyt, vibráló csík egyre vastagodik, majd a közepén, szinte egyetlen ponton megindul a támadás és a kifolyt rétegre lassan felépül egy kúp. Amint a kúp csúcsa áttörte a legsötétebb réteget, oldalai vastagodni, emelkedni kezdenek és egészen addig emelkednek, míg el nem érik a téglalap formát. Hatalmas ismét az ellenállás és a fénynek le kell győznie az újabb, bár már az előzőnél kisebb ellenállást. A téglalap tetején a középső pont ismét emelkedni kezd és felépül a következő áttörés kúpja. Mindez addig folytatódik, amíg a fény át nem tör az utolsó akadályt is. Ha elérte a kellő magasságot, a fény és az anyag között minden akadály elhárult és szabadon szerethetik egymást. Felkelt a Nap - mondjuk. Ugyanezt a küzdelmet a Nap színének változása is jól tükrözi. A piszkos, barnás-vöröstől, a meggypirosón, a téglala-, majd narancs-vörösön át a citromsárgáig, majd a vakítóan fehérig szinte minden küzdelmet jelképező színskála. A reménytelenség, az erőgyűjtés a nekifeszülés, az áttörés és a győzelem színárnyalatai ezek. Ki kételkedik abban, hogy holnap is felkel a Nap? Mégis sokan vannak, akik kételkednek a jó választhatóságában. Megérteni, meg lehet őket. De elfogadni? Olyan lenne, mint a Holdfényben hinni, a tükörképben, ami csak mesél a Napról, de nem ő a Nap. Mint az ökölben hinni, a nyitott tenyér helyett. Mint a virágcsokorban hinni, a virágzó rét helyett. Mint a halálban hinni az élet helyett.

Jöjj, SZENTLÉLEK!

Pünkösöd, lepkeláng, Isten szívének lobogása, kiáradása miránk! Ó, ha fölfognánk, hogy mi ez a tűz igazán! Barátom – aki sokat próbált, s akit sokat próbáltak – monddja, hogy kihallgattatásaira készülve, vagy gúzsba kötve, nem a lehetséges kérdéseken és az egéruakon töprengett, hanem a jöjj Szentlélek Úristent énekelte, hogy fölindítsa magában a Szentlelket. És soha nem jött a nyelvére mást, vagy önmagát fölöslegesen terhelő, netán hazug szó. Vagyishogy nem ezt és amazt kell kunyerálni, hanem a legtöbbet: Istent, Őt magát. És megváltásunk óta, sosem ad kevesebbet önmagánál.

Czakó Gábor

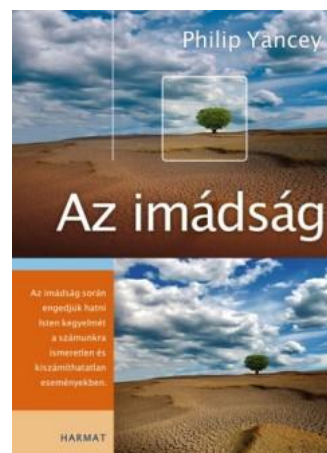
FIERS MÁRTA

KÖNYVAJÁNLÓ

PHILIP YANCEY: AZ IMÁDSÁG

„Az ima összekapcsolja a teremtményt alkotójával, az időt az örökkévalósággal, bármilyen kifürkészhetetlen módon valósuljon is meg ez a találkozás. Az imádságra tekinthetünk úgy is, hogy megkérem az időtlen Istent: közvetlenebb módon avatkozzon be az idő korlátai közé szorított földi életünkbe.” (198. l.)

Az imáról mint Istennel való találkozásunk módjáról és lehetőségéről szól ez a könyv. Írója nem lelkész vagy teológus, hanem keresztény újságíró. Érdekesítő stílusban ír, és témáit mintha egy GYIK (gyakran ismétlődő kérdések)-gyűjtemény alapján szedte volna össze. Miért kell imádkoznunk? Változtathatunk-e imáinkkal Isten szándékán? Miért nem kapunk mindig választ imádságainkban? Mit kérjünk? Mikor és hogyan a legjobb imádkozni? Ilyen és ehhez hasonló elméleti és gyakorlati kérdésekre adott válaszában az író nemcsak a Bibliára, reformátorokra és híres teológusokra hivatkozik, hanem a témával kapcsolatos olvasói leveleket is idéz tanúságtételként.

Yancey könyve felkelti vagy megerősíti bennünk a vágyat, hogy keressük és állandóan megújítsuk a kommunikációt Istennel. E kommunikációnak az is része, hogy megosztjuk vele azokat az örömeinket vagy gondjainkat, amelyek más emberekkel kapcsolatban merülnek fel bennünk. Imádságaink segítenek Isten szemével látni szüleinket és gyerekeinket, tanárainkat vagy tanítványainkat, munkatársainkat, szomszédainkat, barátainkat, ellenségeinket – egyszóval minden embert, akikben így az ő gyermekeire és saját testvéreinkre ismerhetünk. Biztos vagyok benne, hogy én is keresztény testvéreim ilyenfajta kommunikációjának köszönhetem, hogy ezt az ismertetést most meg tudtam írni.